

Arrest

nr. 272 202 van 2 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 april 2022 komt de verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Dublin (Ierland).

Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 april 2022 en is gemotiveerd als volgt:

“Op 21/04/22 om 12.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, J. A. EERSTE INSPECTEUR

*de heer / mevrouw :
naam A. J. voornaam M.
geboren op (...) 1985 te D. geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft van Syrische herkomst*

afkomstig uit Dublin met FR1452 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

*A. Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument. Zodoende beschikt hij niet over een document welke hem de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied verleent (sic).*

(...)

*C. Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of machtiging tot verblijf welke hem de toegang tot en het verblijf op het grondgebied verleent (sic).*

(...)”

Op 21 april 2022 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissing wordt in het verzoekschrift aangeduid als de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het voorwerp van de vordering

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

“De bestreden beslissing is, blijkens het verzoekschrift, onder andere een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats die niet vergezeld wordt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke beslissing is niet vatbaar voor een beroep voor Uw Raad.

Het blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze beslissing enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Uw Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.”

De advocaat van de verzoeker erkent ter terechtzitting uitdrukkelijk dat de Raad geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de beslissing van 21 april 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Zij geeft mee tegen de voormelde beslissing inmiddels reeds een beroep te hebben ingediend bij de Raadkamer en stelt dat het niet de bedoeling was om in deze de Raad te vatten. De advocaat van de verzoeker deelt mee dat het voorwerp van de vordering zich beperkt tot de beslissing van 21 april 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving en doet ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand van de vordering in de mate dat zij gericht tegen de beslissing van 21 april 2022 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Er is niets dat zich tegen deze afstand verzet.

De onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft bijgevolg enkel betrekking op de beslissing van 21 april 2022 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (hierna: de bestreden beslissing).

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te besluiten

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Het uitvoeren van de bestreden beslissing maakt in eerste zicht een schending en/of een reëel risico op schending uit van artikel 8 EVRM. Een schending en/of een reëel risico op schending van artikel 8 EVRM is een ernstige middel.

Het niet toelaten van verzoeker zich te voegen bij zijn gezin met minderjarige kinderen maakt een schending uit van artikel 8 EVRM. Des te meer nu verzoeker over alle nodige documenten beschikt om het Belgische grondgebied binnen te komen (stukken 2-3).

(...)

A.

Artikel 8 EVRM vermeldt uitdrukkelijk als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De landen die voormeld verdrag hebben geratificeerd dienen te allen tijde erop toe te zien dat de maatregelen die worden opgelegd geen schending uitmaken van de fundamentele rechten die zijn vastgelegd in voormeld artikel.

Dit artikel dient dan ook volgens Guide bij Artikel 8 EVRM (Guide on Article 8 of the Convention – Right to respect for private and family life¹) als volgt te worden geïnterpreteerd:

“E. Is the interference “necessary in a democratic society”?

28. In order to determine whether a particular infringement upon Article 8 is “necessary in a democratic society” the Court balances the interests of the member State against the right of the applicant. In an early and leading Article 8 case, the Court clarified that “necessary” in this context does not have the flexibility of such expressions as “useful”, “reasonable”, or “desirable” but implies the existence of a “pressing social need” for the interference in question. It is for national authorities to make the initial assessment of the pressing social need in each case; accordingly, a margin of appreciation is left to them. However their decision remains subject to review by the Court. A restriction on a Convention right cannot be regarded as “necessary in a democratic society” – two hallmarks of which are tolerance and broadmindedness – unless, amongst other things, it is proportionate to the legitimate aim pursued (Dudgeon v. the United Kingdom, §§ 51-53).

(...)”

(eigen onderlijning)

Uit het voorgaande kan duidelijk worden afgeleid dat iedere lidstaat rekening dient te houden met de individuele elementen in het dossier en zich dus niet louter baseren op algemene bepalingen. Verzoeker betreft een erkende vluchteling in België en beschikt derhalve wel degelijk over de nodige documenten om het Belgische grondgebied binnen te treden (stukken 2-3).

Er werd aan verzoeker een beslissing tot terugrijving betekend zonder grondig onderzoek. In deze beslissing werd geen rekening houdende met de elementen die in casu aanwezig zijn.

De Belgische overheid heeft in casu dan ook een algemene beslissing genomen, zonder rekening te houden met de elementen aanwezig in het onderhavige dossier. Gelet op het voorgaande maakt de bestreden beslissing dan ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

B.

Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het hiernavolgende vermeld (stuk 1):

*“A. Is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument. Zodoende beschikt hij niet over een document welke hem de toegang tot en het verblijf op het Belgische grondgebied verleent (sic).*

(...)”

C. Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of machtiging tot verblijf welke hem de toegang tot en het verblijf op het grondgebied verleent (sic)."

Hieruit kan niet worden afgeleid dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten van verzoeker, met feit dat verzoeker een erkende vluchteling betreft in België en dat hij dus wel degelijk over de nodige documenten beschikt om het Belgische grondgebied binnen te komen (stukken 2-3).

C.

Het principe van zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). In casu is dit dus niet gebeurd, daar er geen rekening werd gehouden met stavingstukken van verzoeker.

Gelet op het voorgaande kan dus eveneens worden aangenomen dat verweerder zijn verplichting om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenverinding niet heeft nagekomen. Er werd dus door verweerder geen rekening gehouden met het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing, daar hij geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier.

Aldus, kan worden gesteld dat gelet op de aangehaalde stavingstukken en voormelde wetgeving het begin van bewijs door verzoeker werd geleverd en dat dus de teruggrijping van verzoeker naar Dublin een schending en/of minstens een reëel risico van schending van artikel 8 EVRM inhoudt."

Voor zover de verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van deze wet de administratieve overheid ertoe verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Het gaat met name om een formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is tegen de beslissing met een rechtsmiddel aan te wenden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de wettelijke grondslag wordt aangegeven. Met name wordt verwezen naar artikel 3, eerst lid, 1/2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

De gemachtigde licht tevens toe dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument noch van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf die hem de toegang tot en het verblijf op het grondgebied verleent.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou

zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De kritiek die de verzoeker in het verzoekschrift naar voor brengt beperkt er zich enkel toe de juistheid van de in de bestreden akte opgenomen vaststellingen te betwisten. De verzoeker betoogt met name dat hij een erkend vluchteling is en dus wel degelijk over de nodige documenten beschikt om het Belgische grondgebied binnen te komen en verwijst hiertoe naar de stukken 2 en 3 die bij het verzoekschrift werden gevoegd. Hieruit blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker de vaststellingen van de gemachtigde inhoudelijk betwist en waar hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn documenten, houdt zijn betoog geen verband met de formele motiveringsplicht zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, maar wel met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Een schending van formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt de Raad als annulatierechter evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

De verzoeker voert aan dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden akte wordt gesteld, wel degelijk over de nodige documenten beschikt om het Belgische grondgebied te betreden. Hij verwijst hiertoe naar de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 2 en 3, dit zijn kopieën of foto's van een Belgische verblijfstitel (A-kaart) op naam van A. J. M. en van een Belgisch vluchtelingenpaspoort op diezelfde naam (inventaris verzoekschrift, stuk 2) alsook een kopie of foto van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018 waarbij A. J. M. als vluchteling wordt erkend.

Aangezien het verzoekschrift en de bijbehorende stukken elektronisch werden ingediend en er dus enkel fotokopies of foto's voorliggen en gelet op de voorgaande betwisting, werd de verzoekende partij bij beschikking van 30 april 2022 verzocht om de originele versie van het paspoort en de A-kaart ter terechtzitting over te leggen (*cf.* artikel 39/62, van de Vreemdelingenwet). Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoeker echter aan dat deze stukken niet kunnen worden overlegd en dat zij enkel over de kopieën/foto's beschikt daar de originele documenten op de luchthaven van Dublin zouden zijn ingehouden. Hiervan werd in het verzoekschrift echter op geen enkele wijze melding gemaakt en ter terechtzitting wordt hieromtrent ook geen enkel begin van bewijs voorgelegd. De advocaat van de verzoeker bevestigt ter terechtzitting uitdrukkelijk dat de verzoeker, toen hij op de luchthaven van Brussel nationaal aankwam en België probeerde binnen te reizen, niet in het bezit was van de originele documenten. Dat de verzoeker aan de grenspost geen vluchtelingenpaspoort of verblijfstitel voorlegde, vindt tevens steun in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt met name dat de verzoeker enkel een Belgische rijbewijs voorlegde en dat hij voor het overige enkel in het bezit was van een scan van zijn paspoort (en van zijn vliegtuigtickets) op zijn smartphone.

Artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet houdt uiteraard in dat de vreemdeling aan de grens diens originele reisdocument en visum (dan wel verblijfstitel) dient voor te leggen. De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting erkend dat de verzoeker bij zijn poging tot binnenkomst geen paspoort noch verblijfstitel heeft voorgelegd. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoeker het thans bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 heeft voorgelegd aan de grenspost. Dat de verzoeker erkend vluchteling is in België, wordt weliswaar niet betwist. De verzoeker duidt echter geen enkele wettelijke bepaling aan, en de Raad is ook geen dergelijke bepaling bekend, die aan erkende vluchtelingen zou toelaten om het grondgebied binnen te komen zonder in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en een geldige verblijfstitel. Het gegeven dat de verzoeker erkend vluchteling is in België, staat er derhalve niet aan in de weg dat de gemachtigde op correcte wijze toepassing kon maken van artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de beslissing om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren omdat hij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, niet is gestoeld op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Waar de verzoeker in de voorlaatste paragraaf van zijn uiteenzettingen nog vaagweg stelt dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het dossier, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker niet toelicht welke overige gegevens de verweerder precies over het hoofd zou hebben gezien en hoe deze of gene gegevens dan precies onverenigbaar zouden zijn met de vaststellingen die in de bestreden akte zijn opgenomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

De verzoeker beroept zich eveneens op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker citeert een passage uit de ‘Guide on Article 8 of the Convention – Right to respect for private and family life’ en voert aan dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door hem niet toe te laten zich te voegen bij zijn gezin met minderjarige kinderen, te meer nu hij over alle documenten beschikt om het Belgische grondgebied binnen te komen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt evenwel dat de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort en een geldig visum of een geldige verblijfstitel toen hij het grondgebied trachtte te betreden via de luchthaven Brussel-Nationaal. De advocaat van de verzoeker stelt ter terechtzitting dat de originele documenten op de luchthaven van Dublin zouden zijn ingehouden, doch kan hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de Belgische grensinspectiediensten voorafgaand aan de bestreden beslissing telefonisch contact hebben opgenomen met Dublin Airport Home Office, die hen meldde dat men niets kan terugvinden van de verzoeker. Tevens blijkt uit dit gesprek dat de verzoeker niet naar België is gekomen als INAD (dit staat voor ‘inadmissible’) maar dat hij blijkbaar de vlucht naar Brussel heeft kunnen nemen met zijn rijbewijs. De loutere bewering in het verzoekschrift dat de verzoeker door de Ierse overheden niet werd toegelaten om Ierland binnen te treden, kan deze vaststellingen niet weerleggen. Bovendien bevinden zich in het administratief dossier twee foto’s van verzoekers smartphone waarop een bevestiging van verzoekers boeking (reservatienummer JHDE9U) voor de Ryanair vlucht FR1452 (Dublin-Brussel) op 21 april 2022 en een bijbehorende boarding pass te zien zijn. Hieruit blijkt dat de verzoeker de vlucht zelf geboekt en betaald heeft. Dat de verzoeker op gedwongen wijze door de Ierse autoriteiten zou zijn teruggedreven, strookt niet met de stukken die hij zelf heeft voorgelegd aan de Belgische grenspolitie.

De Raad stelt dan ook vast dat het geheel onduidelijk is waar het originele vluchtelingenpaspoort en de originele A-kaart van de verzoeker zich precies bevinden. In elk geval wordt geenszins aangetoond en blijkt niet dat deze documenten door de Ierse (luchthaven)autoriteiten in beslag zouden zijn genomen. Verzoekers beweringen hieromtrent kunnen niet overtuigen. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker bovendien erkend dat de originele reis- en verblijfsdocumenten niet werden voorgelegd aan de grensdoorlaatpost van Brussel-Nationaal.

De verzoeker beroept zich blijkens het enige middel op een gezinsleven in België met een vrouw en twee minderjarige kinderen. Het bestaan van dit gezinsleven en het beschermenswaardig karakter ervan, worden door de verweerder op zich niet betwist. De verweerder geeft in de nota met opmerkingen wel aan dat de verzoeker zich vanuit Ierland, waar hij blijkens zijn verklaringen twee maanden bij zijn broer zou hebben verbleven, in regel moet stellen en dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt aan de andere kant vast dat de verzoeker zich in het enig middel beperkt tot de loutere en vage bewering dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door hem niet toe te laten zich (terug) bij zijn gezin te voegen.

De verzoeker verliest evenwel uit het oog dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen binnen het gezin, niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. Dit wordt door de verzoeker op zich ook niet betwist. De Raad benadrukt voorts dat de thans bestreden beslissing de verzoeker niet verhindert om in de nabije toekomst, wanneer hij zich opnieuw in het bezit heeft gesteld van zijn vluchtelingenpaspoort en verblijfskaart, België binnen te komen teneinde zijn gezin te verwoegen. Blijkens verzoekers verklaringen ten overstaan van de grenspolitie is de verzoeker op eigen initiatief naar Ierland gereisd en heeft hij er twee maanden bij zijn broer verbleven. De verzoeker biedt voorts geen enkele overtuigende verklaring waarom hij enkel met zijn rijbewijs terug naar België is afgereisd en waar dan precies zijn reisdocument en verblijftitel zich bevinden. Dat deze documenten in België zouden zijn, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen vermits de Raad uitdrukkelijk gevraagd heeft om deze stukken ter terechtzitting over te leggen. De advocaat van de verzoeker heeft hierop te kennen gegeven enkel kopieën of foto's over te kunnen maken en heeft geenszins gesteld dat de stukken in België zouden zijn (desgevallend bij zijn gezin) maar beweert wel dat de documenten werden ingehouden door de Ierse grensdiensten. Deze bewering kan echter, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont de verzoeker met zijn eenvoudige en vage affirmaties niet concreet aan dat de weigering om hem tot het grondgebied toe te laten, met de mogelijkheid om later terug te keren eens hij zich in het bezit heeft gesteld van de wettelijk vereiste reis- en binnenkomstdocumenten, zijn gezinsleven dermate verstoort dat zijn belangen en die van zijn gezin zouden moeten doorwegen op het belang dat de Belgische staat kan doen gelden bij het uitvoeren van een effectieve controle op de binnenkomst van niet-onderdanen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enig middel op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig is.

2.2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

C. DE GROOTE